

აისი.

შურნალის სარკმე:

- ლალო მაჭავარიანი — „ტრიოლეტი“.
ი. გრიშაშვილი — „ტრიოლეტი“.
კ. კაპანელი — „სიკვდილი და სიყვარული“.
ვალერიან გაფრინდაშვილი — „დუელი ორგულთან“
ტიტე ტაბიძე — „ავტობორტრეტი“.
პაოლო იაშვილი — „წითელი ხარი“.
დ. ცვარნაში — „მთვარეულს“.
ნ. ასათიანი — „ლეგენდა“.
რაჟდენ გვეტაძე — „სონეტი“.
კოლლეუ ნადირაძე — „ჩემს ლანდს“.
შ. კარმელი — „სალარნაკო მელოდია“.
ნ. მიწიშვილი — „აკვარელით ნახატები“.
გრ. ცეცხლაძე — „ლოთის სონეტი“.
აკაკი ბერეკაშვილი — „ყოველივე ჩემთვის“.
გ. მეგრელიშვილი — „ჩემი მადამი“.
კ. ებრალიძე — „თეთრი პაშიში“.
ა. პირველი — „შავი გვირგვინი“.
რ ი თ მ ე ბ ი ს   ტ უ რ ნ ი რ ი.

უდა: დ. წაჩხეთლის.

რედაქტორი: ლალო მაჭავარიანი.

F-5788

536

F3657

დაბირებულ ლანდებში

იუდას მოჩვენებათ აიშალა უდაბნო
შორეულ მთის ოცნების სათუთ ტანის მდაღველი,
უძილო ღამის თევას მინდა გზა დაუღაფნო,
როს მეტყველებს ყრუ ქარი ნოემბრის თვის ნაღველით...

დაითალხა წამებით მთვარის ფერწასულობა,
წვიმა, ქარვის ფოთლებში ზანტად დათავისახლდა,
ღრუბლის ფერმკრთალ სიარულს თანსდევს დაქანცულობა,
უმინო ცრემლთა დენა ტკივილით განმიახლდა...

გკანკალებ ჩემს ოთახში თვალთმაქც საუკუნეოი,
იწვის სიცალიერე დაბირებულ ლანდებთ,
მსხვერულ ფიქრთ ნაოხნობას ფარავს ზღვაუკუნეთი,
წამთასვლა იქვს მიჰყვება წუთისოფლის ფანდებთ...

ატირდა სიყვარული ყვავილთ ქედებს გადაღმა,
სიკვდილის მოლოდინში ტანს მივლის ჟრუანტელი,
შიშით მოვიქანცები—და ნამთვრალევს ამაღამ,
სევდის ცრემლად ჩამომქნის ნაცრის ფერი სანთელი...

ს ო ნ ე ბ ი

მზე მოიქანცა, საუკუნის ანჩხლ დასახლებით...
თვალთმაქცობს გველი ტანშელეწილ სითამამეში,
კენესი ზღვა სივრცე სპილენძისფრად აშლილ ღამეში,
ცივი ღიმილით მოკვდა მთვარე იქვის თანხლებით...

იწვის უდაბნო უიმედო წამთ განახლებით,
ვერ ვგრძნობ სიმშვიდეს მე წუთიერ ფერად რამეში.
გიყი სიმთვრალე სიჭაბუკით ტლანქ სიამეში—
დასისხლიანდა ყრუ ქვითინად აღმას ხანჯლებით...

სასაფლაოზე ვიგვიანებ ღექსთა ზმანებით,
მოღლილ ხელებზე მოვიხსენი ხელთათმანები
ქვრივ ღამისთევით ტკივილით მჩხველტს სისხლად ხველება.

ვდარაჯობ ოთახს, გელოდები, მაგრამ არ ჩნდები,
კვდება ლანდები რუხ სიცივით—და ვგვიანდები,
და ვგვიანდები უსიცოცხლო ამეტყველებათ.

ტ რ ი ო ლ ე ბ ი

„ლურჯი თვალები“ დავივიწყე ჩქარ დაღამებით,
აღარ ვარსკვლავობს ჯვარსაწერი თეთრი სანთელი,
დაავადმყოფდა სიჭაბუკე ქლექტურ წანებით,.

„ლურჯი თვალები“ დავივიწყე ჩქარ დაღამებით...
ფრთამალ წამთასვლის უიმედო ახამხამებით,
მხსრჩობს ტკივილით შავ ქარბუქის კორიანტელი,

„ლურჯი თვალები“ დავივიწყე ჩქარ დაღამებით,
აღარ ვარსკვლავობს ჯვარსაწერი თეთრი სანთელი.

ი. გრიზაშვილი.

ტ რ ი ლ ე ბ ტ ი

მაშ, ჩემი ლექსი შენ გგონია ტლანქი და მრუში? —
რა გაეწყობა.. აგრე იყოს.. თუ გჯერა.. თუ გსურს..
მაშ ჩემი ლექსი შენ გგონია ტლანქი და მრუში?
თვითონ მტრედსაც კი, დაბუდებულს ძველ საყდრის ღრუში,
ჩემზედ ძლიერად სტანჯავს ვენება; სტანჯავს ხურღუმი
და მე, ხომ ვაქებ მაშრიყის მზეს, მზეს მთეარის თუქსუნს?
მაშ, ჩემი ლექსი შენ გგონია ტლანქი და მრუში? —
რა გაეწყობა.. აგრე იყოს.. თუ გჯერა.. თუ გსურს..

ქ. კ ა ვ ა ნ ე ლ ი.

სიკვდილი და სიყვარული

ლირიკული განცდა.

Les grandes pensées
viennent du coeur.

Vauvenargus.

სუნთქვა სიყვარულისა უფრო ძლიერია, ვიდრე სიკვდილის სუნთქვა:
სტიქია სიყვარულისა უსაზღვროა, ვით ოკეანე, ვით მარადისობა; სტიქია
სიკვდილისა ერთდროულია, ვით ლანდი; სიყვარულს ძალუძს ერთი
წუთი მარადისობად აქციოს და მარადისობა კი წუთად შესცვალოს;
სიკვდილი უარპყოფს ყოველგვარ მარადისობას და გვევლინება მხოლოდ
ერთი წუთით.

* *

გახეული ცისკრის სხივთაგან მოქსოვილი მსოფლიო სიხარულის ხვერდ-
ში, სიყვარული თვალწინ გვიშლის ზურმუხტოვან სივრცეს, ღმერთებით
და ოცნებებით გამშვენიერებულს... აღელვებულ და უსაზღვრო ზღვაზე
ღრუბელთა მსუბუქ ფრთებზე მოექანება ჩვენსკენ სიყვარული, რათა მან
მძლავრი გრგვინით, თვის ოქროს ზმანებათა ოქროს ნემსებით დასჩხვლი-
ტოს სული ჩვენი, რათა მან ოცნების გაზაფხულით, ნაირ ყვავილით,
ვარდის კონით და ოქროს ქსოვილით დაატკბოს გული ჩვენი, მარტოდ
შთენილი, სურვილით ძლიერი, მაგრამ წუთისმოვლით მოტყუებული.
სიკვდილი ჰფარავს მგზნებარე ვნებას ცრემლთა მდინარისაგან შექმნილ
ღრუბლებით და ამოსტყორცნის ხალხთა და სამეფოთ, რომელთაც ელის
ცივი დავიწყება და გახრწნა...

* *

სიყვარულს ცეცხლი უკიდა, მაგრამ იგი არ იწვის, ვით არ იწვოდა
ბიბლიური ცეცხლმოკიდებული ჩირგვი; სიკვდილმა არ უწყის — რა არის
ღვთიური წვა. სიყვარული ცეცხლში იწრთობა და კოცნა მისი გვიხსნის
მთელ სიღრმავეს კოსმიურ ტანჯვა — დაქანცულობას: იგი აერთებს ოცნე-
ბის ოკეანეში უსაზღვრო ლურჯ ეთერს და დემონიურ სიცივეს მიწისას;
სიკვდილი ამორებს ცას და დედა-მიწას მსოფლიო სივრცეთა სიცივეთა...

* *

ბასრი და ბრწყინვალე წვეტით ეჭრება სიყვარული უძრავ, ცივ მარმა-
რილოს და შემოქმედებითი აღტაცებაში ამოსტყორცნის მისგან სხივო-
სანს, მკვეთრ სახეს ნათელ-მომღიმარე გულის დედოფლისას: სუნთქვა
სიყვარულისა უფრო ძლიერია, ვიდრე სიკვდილის სუნთქვა.

ვალერიან ბაზინდაშვილი.

დ უ მ ლ ი ო რ ე უ ლ თ ა ნ

რკალიდან: მე—სარკეში.

ლუელს ერთმანეთს ვპირდებოდით ბოროტ მინაში,
როგორც ლურჯ გედის მოტრფიალე ფარშავანდები.

აი ცბიერად აქანდაკდა ის ჩემს წინაშე,
თითქოს მაშინებს საზიზღარი მისი ფანდები.

ზრდილობიანი, ვით მსახური მაწვდის იარაღს...

როცა რევოლუციის დაფუძინებ, მიეფარება
საშინელო სარკეს და სიჩუმეს სვამს როგორც არაყს,
შემდეგ ფრთიანი ავაზაკობს და მეპარება.

შემომთავაზა ორეულმა სამართებელი:

ერთად ვიპარსავთ—ის ბროლში და მე სიცხადეში,
და თუ დაიქრა სამუდამო ჩემი მხლებელი,
სწრაფად ჩაგყვინთავ სასიკვდილო სარკის ბადეში.

ის დანით ყელთან მე მიტყერის, მე ვუტყერ იმას,
ისევ ერთმანეთს ვუკვირდებით, როგორც ჯაშუშებს,
ჩემივე ღიმილთ მოინდომებს რომ გამიღიმოს,
და ჩემს იარებს მოურჩენელს ვერ დააშუშებს!

ვართ დანიშნული ერთმანეთის მისტიურ დალით,
როგორც რაყიფნი ველოდებით წუთს შესახვედარს,
ვხვდებით სიზმარში: ის გამიპობს სახეს მათრახით,
და მათრახითვე ვუბასუხებ თანასწორ მხედარს.

ვხვდებით ერთმანეთს—განწირულნი—სარკის მინაში,
მესმის მუქარა: „შებრალებას ჩემგან ნუ ელი“.
ის კიდევ ხშირად ამათრხოლებს თავის წინაშე,
არ ვიცი როდის გათავდება ჩვენი ღუელი!

ტიტე ტაბიქა.

აზბოკობრამბტი

უალდის პროფილი... ცისფერი თვალები,
სარკეში იმალება მოთეთრო ინფანტა,
ლლიავის დაკონით მალე ვილაღები,
მწვავენ ტალღები თმებმა რომ დაჰფანტა.

მასწენეს ელოდენ დათლილი თითები,
ჯირითს რომ ელიან ფეხ-მარდი ცხენები.
სხვანაირ მუსიკის დღეს მბანენ ზვირთები,
ძვირფასად ვირთები ლექსების ხსენებით.

აზიურ ხალათში, ვით ფაშა ეფენდი,
ვოცნებობ ბალდაღზე მოღლილი დენდი,
ფურცლავ მალარმეს „Divagacions“.

იყავი რაც გინდა შავი, საცოდავი,
ცხოვრებავ! ხელში მაქვს შენი სადავე,
რომ თვით ჯოჯოხეთი სამოთხეთ გაქციო.

პატლო იაზვილი.

წითელი ხარი

წითელი ხარის ნაძვარზე ბალახი აღარ ამოდის—ნაცეცხლარი.
ხალხური სიმელოია.

ყვითელი რქებით
წითელი ხარი,
ცხელი და ჩქარი
ვადილოთ ქებით.

ცეცხლიან ყვავილებში მოჩვენება წითელი
ცხელი ცახცახით ელის,
რომ ქვეყნის ამღერება
იქნება მზის ნადიმი, შუადღის მშვენიერება.

გავიჟდება ალით მხარე. ცისკენ მიჰქრის კვნესით ხარი,
მიწა რქებით მონათხარი ნაკვერცხლებათ სკვივა ჰაერს.
ხარის ლანდი გაჩნდა ტვერში. ზღვა აღარ სჩანს ოქროს მტვერში.
მიწის ლოცვა აქ ფრთას ვერ შლის, ვერ შლის სურვილს ათასნაირს

ხარსა ხარი მისდევს მზესთან,
ვინ დაითვლის წითელ ხარებს?
ჰაერს ფრთები აუკვნესდა.

ყველა მზისკენ! ყველა მზეში! მიწა ველარ გაგვანარებს!

ქვეყნის ცეცხლი რკალში სახლობს,
ის, რაც ცოცხლობს შავად ახმოზს,
რაც ტყეების დასანგრევათ
ცხელ ზაფხულში ჩვენკენ ილტვის,
სანადიმოთ მოსაწვევათ
ჩვენ გვიგზავნის წითელ სიკვდილს.

და მზის ცხოველს, ყვითელ რქებით
ქვეყნად ცეცხლის ფრთით რომ დადის.
ჩვენ ვადიდებთ წმინდა ქებით
და ვეჩქარით ალურ ნადიმს.

დ. ცვარნაში.

მთვარეულს

ზოგჯერ აღისფრთა მომიქროლებს, შემომედება,
დამკოცნის, დამწვავს ძილმღვიძარა აღტაცებაში,
ათასთა შორის თვალი ისევ შენ მოგედება,
ათასთა შორის შენ ერთს გამჩნევ პირველ წყებაში...

მე აღარ ვიცი თვალთა ბინდი რით მაჯაღოვებს
რომ მასზე ფიქრი არ მასვენებს და არც მიშორებს,
შენსკენ მოგყავარ საქორწინოთ ლალ სიზმრის მღვეებს,
ლამე გვეერთებს და დღე ისევ გვაშორიშორებს...

მთვარის ჩქერაზე შენ გეწვევი ჩრდილთ ხეივანში
მომხიარულე, მოცეკვავე და მონაფარდე,
შენს სხეულს ვარწევ სიყვარულით ოქროს აკვანში,
და არვის ვუმხელ, რადგან ვშიშობ გაუჩინარდე...

6. ანათიანი.

ლ ე გ ე ნ დ ა

—აბა დაიწყე...

უთხრა ქალმა ვაჟს, რომელიც ზღვის პირად ფიანდაზად გადაშლილ ზღვის ხავსზე წამოწოლილიყო და ზღვის სიღრმეში ვარსკვლავთა ლანდების ქორწინებას ჩასჩერებოდა.

—ნუ! ნუ გინდა, მათქმევინო ლეგენდა მზე და მთვარისა, თუ შენთვის ძვირფასია დაუსრულებელი ოცნება სიყვარულისა...

ნუ გინდა გაიგო, როგორ გაჩნდნენ ვარსკვლავები, ეს იდუმალობით არის მოცული და იდუმალობათვე უნდა დარჩეს, როგორც სიყვარული ზღვის გედებისა...

—არა მიაბზე. —უთხრა ქალმა, მე მაგ ლეგენდით დავითვრები და თავდავიწყებით მივეცემი დაუსრულებელ ოცნებას.

„ძველად, უხსოვარ დროს, ცამ არ იცოდა რა იყო ვარსკვლავები. —ცის დაუსრულებელ კაბადონს მხოლოდ მზე და მთვარე გვრიდა სიხარულს.

მხოლოდ მზე და მთვარე ეხვეოდნენ ცის ლურჯ სამოსში.

მხოლოდ ისინი მდიდურობდნენ სიყვარულის ლალ სამეფოში...

ისინი ერთი არსებისაგან იყვნენ შობილნი...

კეკლუცობდნენ და კეკლუცობაში მიჯნურობით ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ.

მაგრამ მიუწლომელი სივრცე იყო მათ შორის.

მხოლოდ ისართა ტყორცნით კმაყოფილდებოდნენ...

მზეცა და მთვარეც სადღესასწაულოდ ერთი სახით ირთვებოდნენ, რომ ერთმანეთს შეხვედროდნენ, გულში ჩასწდომოდნენ და სიყვარულის ახალი ნაყოფი ეგემათ.

დრო მიჰქროდა... სიყვარული კი, ელვის სისწრაფით იწვოდა...

შვიე ტყე მხოლოდ მათთვის შრიალებდა. დედამიწა, მათი სიბრალულით, ვერცხლის ტრემლებს აფრქვევდა და თვალუწვდენი ზღვანი ორთქლად ჰქრებოდნენ...

ფრინველები ნაზად გალობდნენ, ვარდყვავილები სურნელებას აბნევდნენ და მდინარენი ტყის ფერიის კისკისით მოგვიჟაჟობდნენ, რომ ედიდებიათ მზე და მთვარე.

თვით განდგომილნიც კი ლოცვად ღგებოდნენ, რომ მზისა და მთვარის წამებას ბოლო მოჰდებოდა.

დადგა უკანასკნელი ჟამი.

მზისა და მთვარის კვნესა იგრძნო განგებამ.

ამბობენ: ერთ მშვენიერ დღეს ცის კიდური შუა გაიყო და შეყვარებულნი ენებათა ღელვით შეერთდნენ.

მზემ მოასწრო მთვარეს კოცნის მოპარვა.

მხოლოდ ერთხელ აკოცა... შვება იგრძნეს...

მაგრამ შვება იგი იყო წუთიერი...

ცის კიდური ისევ შეერთდა და ისინიც განშორდნენ.

გავიდა დრო და მთვარემ გამოზაფხულის დაისის ჟამს შობა ვარსკვლავები. თვითონ დაიცრიცა და მისთვის ფერმკრთალობს ღამის წყვილიაღში.

* * *

ასეთი არის ლეგენდა ვარსკვლავების წარმოშობისა და აი, იქ ზღვის სიღრმეში ვარსკვლავთა ლანდების ქორწინებას, რომ ჰხედავ, ის ნაყოფია მხოლოდ ერთის გიჟურის კოცნისა. დაასრულა ზღაპარი ვაჟმა.

ჰვითელი სტრიჰონები

„თეთრი წიგნი“-დან.

მუნჯ მოგონებით დავეტირე ჩენი წარსული,
 ჯვარი დავესვი ყმაწვილობის თავზედ გიჟობას;
 ჯერ ახალგაზრდა... და, უდროით ხანში შესული—
 ტანჯვით ვამშვენებ ჩემი ყრობის ფერმკრთალ დღეობას.
 ქლექის სტუმრობაჲ გამიყინა სისხლი ძარღვებში,
 აღარც ვნება მაქვს, აღარც გული, დაჰკარგე ყველა.
 სისხლის ფურთხებით ვიტანჯები ქარვის თვეებში...
 ნეტავ თუ როდის მეღირსება სიკვდილით შევლა?...
 იყო და, ვაჰქრა—ვით სიზმარი, როგორც ჩვენება:
 ჩენი გიჟობა... სიყვარული უსაზღვრო შვებით...
 რა ვქნა არ ვიცი... ველარ მზიბლავს შენი შვენება,
 და, ვერც სამოსი შემკობილი საფირის ქვევით.
 თავდავიწყებას ველარ იწვევს ჩემში ზმანებით:
 შენი ღიმილი... და, თვალეები ნაზ-ბიფრტისა,
 ვერც შენი ტანი მოღვედილი ლამაზი ვნებით,
 ველარც სინაზე—სამკაული წმიდა ხატისა.
 არ ვიცი რატომ, — დავეიწყდი თუკედავ სიყვარულს,
 და, რათ ასრულდა მხოლოდ ჩენზე „ზანგის იგავი“;
 ალბათ იმიტომ, რომ ვერ გხედავ,—ტრფობით დანატრულს,
 რომ დავიწყებას ჩავებარეთ ჩენი ამბავი.
 მაგრამ დრო გავა...—და, ჩემს კუბოს უზმით ასწვევენ,
 დამიტრებენ მხოლოდ ლანდნი, ჩემი წარსულის;
 შავი კაცები ჩემს ჩონჩხ სხეულს ცეცხლზე დასწავენ...
 იტნება მხოლოდ სახე დამარჩეს ლამაზი სულის.—
 თუ გაგახსენდე შენგნით მკვდარი, ტრფობის მემინდე,—
 ნუ! ნუ მიტრებ, ვერას მარგებს ხმა სინანულის,
 მხოლოდ ამას გთხოვ, და ცოდვები ამით შემინდე:—
 ყველას აუწყე დაფარული ჩენი წარსულის!..

ხ მ ნ მ ტ ი

მამია ფაზელს.

მე, მიყვარს ღამე—დაურღვეველ მყუდროობაში,
 და გაცრეცილი, სევდიანი ღიმილი მთვარის,—
 ვით მწუხარება ქარვისფერი ლამაზი მკვდარის,
 და, ყვავილები სსაფლაოს ყრუ დღეობაში.
 როს მნათობთ ნისლი ჩაიბნევა მთის ხეობაში,
 და, ამთვარდება სიამაყე ძველი საყდარის,—
 ამ დროს ხმა მესმის მამიასი, უცხო სადარის,
 და, ვამჩნევ ლანდსა დაფიქრებულს მარტოობაში.
 ის, ხან საზარლათ, დემონივით გაღიბითხითებს,
 ხან-კი—მწუხარე ლოცვებით ჰქმნის თვის ყრობის მითებს.
 ხან აგონდება მარიამი, ხან კახაბერი—
 და ატირდება, ვით ლოცვის დროს—ურწმუნო ბერი;
 ხან წყევათა ჰქმნის ბედისადმი მიძღვნილ ნაზ-ოდებს,
 და ჩონჩხათ ქმნილი—შუალამედის უსიტყვით გოდებს.

კოლალუ ნადირაძე.

ჩ მ მ ს ლ ა ნ დ ს

მუდამ ერთად ვართ განუყრელათ, დაუცილებლათ
 საბრალო მუნჯო, ჩემო ლანდო, მორთულო თაღბით...
 ჩემი აქ ყოფნა გაგიხდება შენც სანანებლათ:
 აქ არცინ ხარობს ჩემ შეხვედრით, და ჩემი ნახვით!
 გახრჩობს სიმუნჯე, ვსურს ვაიგო ჩემი წამება,
 გინდა მიაგზო ქვების სევდა, სურნელი დილის,
 იტანჯი შენცა, და გაშინებს, შენც დაღამება...
 ჰკანკალებ ჩუმათ, როს გაიარს ლანდი სიკვდილის.
 როდესაც დალილს აღარსად მაქვს გზა წასასვლელი,
 და ველარ შევსძლებ გამოუცნობ შიშის ატანას —
 გავრბივარ შენგან: მეჩვენები ჯალათი, მკვლელი,
 და თრთოლვით ველი, რომ დამარტყამ ქურდულად დანას!
 მაშინ ეს ქუჩაც ფეხს აიდგამს, გამოიქცევა,
 შავი სახლები დასაქერად მიწვიდან ხელებს!..
 ავ მოჩვენებათ ეს ქალაქი გადაიქცევა,
 დამიქერს თმებით, და... მომახვევს კისერზედ გველებს...
 ვიცი, რომ კიდევ დიდხანს ვიართ ჩვენ ქვეყანაზე
 უნიჭო პიესის—ამ სიკოცხლის —ორი მისხარა!..
 ქუჩის ძაღლები გვიტირებენ ხელის გახსნაზე,
 რომ ჩვენ არასდროს არ ვყოფილვართ აქ ღვთის ამარად.

F-5780

შ ა ლ ზ ა ქ ა რ მ ე ლ ი .

ს ლ ა რ ა ნ ა კ ო მ ე ლ ო ლ ი ა

ქარვის ფოთლები გამხდარა ვნებით,
 ტირილით სწყდება ხის კენწეროებს,
 ისრულად ცაში გრძელ ქარავენებით
 გაუკრავთ გეზი მზისკენ წეროებს.
 სკვნება მტილნარი სემირამიდის,
 ქლექდება ღამე მთვარის ფარილში,
 უცხო მგზავრებთან ჩემი რა მიღის,
 მე რა ვიპოვე მათ პურ-მარილში?
 რად მიყვარს ხოლმე ოქროს ფანდური,
 აზამთრულ მწუხრის ნისლოურ ტვერებში?..
 რად მეჩვენება მორფი ლანდური
 ვით ორეული მზის სატვერებში?!.
 იცანი სულო ზამბახბირული,
 დაზედ უდესი დებში დობილი?..
 ვესტის სატვერით გულგანგმირული,
 მარჯნის კუმბოში ხელდაქდობილი!..
 —სტირის ჩემთან ტბაზე სირენა დებით,
 დნება სანთლებთან საკურთხეველები,
 ვენერაც სტირის სერენადებით, —
 ველარ შევლიან მთვარეს მხეველები!
 აწ იანვარიც ნაძვის იმ ღერებს
 შემოსს თოვლისფერ ქაფით რებული,
 მზე კი, ამაოდ მოქსოვს სიმღერებს—
 თეთრი სხივებით გაფითრებული!

საყვარელით ნახატები

მზე უკანასკნელათ შეჩერდა ცის კაბადონზე.

უკანასკნელათ გადაავლო თვალი ქვეყანას და მოკვდა...

მთელეშარე ბინდმა ჩაიკრა გულში არე-მარე. შორს ქალაქის სანთლებმა დასქრეს ღამის შავი ნილაბი. აქ კი აყვავილებულ ზღვის ტალღათა ჩქერს თეთრი ნისლი გადაეხვია.

ზღვაში მდგარი პატარა გემი მთვრალი ქანაობით გაჰყვა ტალღათა ნანინას. ცოტა ხანს კიდევ ისხდა ზღვის ნაპირას ახლოგაზდათა ჯგუფი.

ამეტყველდა ნესტიანი ქარი და ისინიც ნელის ნაბიჯით, წყვილწყვილათ გაეშურენ ქალაქისაკენ.

თითქოს ბნელი ღამე აქრობდა ხმათა ბგერას— ისმოდა მხოლოდ ნელი, ჩუმი საუბარი...

ყველაზე წინ მიმავალი ქალ-ვაჟი სიყვარულზე ბაასობდენ.

ქალის მკლავზე ვადახლოარაული ყმაწვილის ხელი თრთოდა, ვით სიცილი წამებულისა; მისი მთვრალი, აბნეული ლაპარაკი ღამეში გზას გადამცდარი კაცის ბორძიკსა ჰგავდა.

— იცი, ჩემო... მე მიყვარს ის უბანი სადაც შენა ცხოვრობ; შემიყვარდა ის გზა, სადაც შენ დადიხარ...

ვერ წარმომიდგენია თავი უშენოთ, ჩემო კარგო, ჩემო მშვენიერო...

და ის ჰკოცნიდა ქალის ხელის თითებს, მის ათრთოლებულ ხელში რომ ფრთხილებდენ...

მათ გადაუხვიეს ხეებში, ჩამოსხდენ გრძელ სკამზე.

ღამემ გადააფარა მათ თავისი მდუმარე კალთა, და ვით ფოთოლთა წკრიალი— ისმოდა ხის ძირას:

— მიყვარხარ!..

— შენ, მხოლოდ შენ!..

— მუდამ, მარადის!..

და წკრიალა კოცნა ადასტურებდა გრძნობათა სიტყვიერ გამოთქმას...

* * *

მეორე დღეს განშორდენ ისინი ზღვის პირას გაბნეულ ქალაქს.

მატარებელი მიჰქროდა, აღფრთოვანებით ჰკვეთდა სივრცეს და შორს მიაქანებდა მათ.

იმ ვაგონში თითქმის არავინ არ იჯდა.

თითქოს შეველას ეძებდა ვაჟის ძლიერ მკერდზე— ქალი ვნებით ეკვროდა ვაჟს. ის კი სიყვარულის მარგალიტებს კრებდა ცირას თვალთა მღელვარე ზღვაში.

მატარებელი გაჩერდა. აქ დიდი სადგური იყო და მატარებლის შენაცვლა უნდა მომხდარიყო.

ისინი ბაქანზე გადმოვიდენ. გაიარეს.

ვაჟის ხელზე მიყრდნობილი ქალი უცბათ შეკრთა, შეჩერდა— თითქოს თვალეზე ბინდი გადაეკრა, და— გაოცებით წამოიძახა:

— ღმერთო ჩემო, რა მშვენიერია!..

და თვალი გააყოლა ახლო მიმავალ კობტა აფიცერს.

* * *

დაჰკრეს ხარი.

ვაჟი მარტოთ გაჰყვა იმავე მატარებელს, ზღვის ნაპირას გაბნეულ ქალაქისაკენ...

ზრიზოლ ცეცხლაძე.

რკალიდან: „ლიბრედი ლანდები“.

სნეული ოცნება მოღლილი სულისა,
ქლექიან ფიქრებში რაა სახალისო,
ვით ფერმკრთალი სახე ტანჯულ ასულისა,
ჩაფერფლილი გული ყრუ სევდით აივსო.

მე ვერ გამახარებს როიალის ხმები,
ნაზი სიმფონია გულში ვერ ჩამწვდება.
ველოურ არლის ღრილის მე უფრო ავეყები,
—დაუკრავენ „ხოზანს“—სევდა მავიწყდება.

მე მინდა ქეიფი, მე მინდა ლოთობა,
ქინჰილებით ღვინო—ქიქებით არაყი,
ძმათნაფიც ბიჭებში თენებით გართობა,—
რომ ძილი მოქანცულ თვალებს აღარ ეყოს;

მთვრალეები შევიართ ბნელ ყავახანებში,
თუთუნის კვამლით რომ სულ ლიბრედათ ბნელა,
ღმერთად გამოვჩნდებით უღიბლო ძმანებში,
ქალაქის ოხრები აქ არიან ყველა.

მახინჯმა სასტუმრომ თავი შემაყვარა,
სიზმრების ბურანში ქაჯს ნახავდით კუხით,
ყოველ-ღამე დადის აქ ერთი ავარა
მისი ორეული სისხლის ფერი ბლუზით.

მდიდრებათ რომ გვამჩნევს მეგობრებს გვიწოდებს,
დალურსულ წარბებს ქვეშ ღრმა, ქროლა თვალეები,
როცა მოგვიყვება გარყვნილ ებიზოდებს
ცეცხლის პერწყლვებს ჰყრიან, როგორც მაშხალეები.

შამპანიურს გააქვს წუშხუნე ქიქაში,
მწყურვალეებს და მშიერებს დავუძახეთ ყველას,
ბერძალდი ავარა ჩვენი ტოლოშმაში,
მთვრალი დაემსგავსა კბილ ჩაცვენილ მელას;

ბოროტს კარგათ ვამჩნევთ ფერმა დაუარა,
სიავის ლეგენდას ცოდვები სწყურია,
ხელში უცახცახებს ბებუთი მარმარა,
უბედურის გზები სისხლით ნასხურია...

აირ-დაირიენ ჩხუბობენ ლოთები,
მოზავეთ ჩავარდა შეაწვერა ყაჩაღი,
იმსხვრევა სუფრაზე—ქიქები, ბოთლები,
აჯილდით დედამის გინება გაჩალდა—

ჯიბგირმა ავაზაკს დანა მიაგება,
ჩვენც რევოლვერების დავიწყეთ თამაში,
ქურდები, მკვლელები ყველა ფეხზე დგება,
ატყდება ყაილა ყრუ ყავახანაში...

მე მიყვარს ასეთი ღროების ტარება,
ცხოვრების ქაობში წუთით ნეტარება.

ლოთის სონეტი.

თბილო ოთახი მე არ მინდა, არც მოსვენება,
გარეთ გავათევ არაყის და ღვინის ამარა,
თუ მოვკვდებ მოვრალი — ქუჩა იყოს ჩემი სამარე —
დიღას გამვლელებს ვეგონები მე მოჩვენება.

არავის არ ვსთხოვ, რომ დაესწროს მუნჯ ვასვენებას,
არც არავინ მყავს, რომ საფლავზე ცრემლი დაღვაროს,
მე მდაბალ ძმებში უფრო ვგავარ ისევ ავარას —
ზურნა, ქეიფი და სუფრული „ღმერთმანიებოს“.

მიყვარდა გულით!... თაყვანს ვსცემდი ვერჰარნს და როდენს,
მაგრამ ვერ ვეტყვი საქართველოს დღეს „გიხაროდენს“ —
წამებით კვდება, ჩემში ვხედავ, ნიქი ბევრგვარი,

მე თვითონ ვამჩნევ ჩქარი სულის ნელ-შენელებას,
უიშედობამ ლოთობაზე დამწერა ჯვარი,
თითქოს ვუყვარვარ ცოდვილ ფიქრს და საშინელებას.

აქაკი ბეჩაკა შვილი.

„სიყვლილივე ჩამთვის“

ნეტავ საით გადაფრინდა სიყმაწვილე, ყრმობა-ქაბუკობა?

შევეკითხე ჩემს თავს.

მან მოგონების აკლდამას სარქველი ახადა და შიგ ჩამახედა.

იქ ბნელოდა.

აკლდამა წარსულზე ოცნებამ გაანათა და დავინახე შიგ რვეული, სიყმა-
წვილის ცეტი ხელით დაწერილი, ადგილ ადგილ გაუტეგბარი...

და ამოვიკითხე:

„სიყმაწვილის ყვაილები — დროთა ბრუნვამ დააქკრა...“

ტკბილი ოცნება — სინამდვილემ ჩასძირა...“

სიყვარული — სიძულვილმა დაფერფლა...“

სიძულვილი — სიმახინჯემ დაბადა...“

სიცილ-კისკისი — ტირილმა დააბნელა...“

სიხარული — სიმწუხარემ დაიჯაბნა...“

შევშინდი...

გულის სიმჩატე-სიცილიერე ვიგრძენი...

სიცილ-კისკისის უმიზნობა ტენს გამხმარი თითებით ეხებოდა.

მოგონება ბნელს კუნჭულს მიეფარა.

ესტროლი სიყმაწვილეს, ყრმობას, ქაბუკობას...

როცა გრძნობას გამანადგურებელ ძალების ბინადრობაზე შევეკითხე, მან
ცხოვრებაზე მიმითითა.

ცხოვრებას კი შუბლზე ეწერა:

„ყოველივე ჩემთვის!“...

გ. მებრელიშვილი.

ჩ ე მ ი მ ა ლ ა მ ი

ნაღველი მიძღვენ მე სამუდამო,
შენ საქორწინოს ატარებ ოქროს
და ხვთაებრივი ქალწულ მაღამი
მავალზე მარად იღუმალ ოხვრას.
ლურჯ სიზმარივით აუხდენელი
დასქენა ვარდები დანაპირები.
მიხვალ მაღლიან სხივთა მფენელი
მტანჯავს ეგ შენი განაპირება.
შენაც სტიროდი? ცრემლთა ჩანჩქერით
რომ სახე ასე, გაქვს შელახული?
ან როს თვალებში ზრუნვით ჩავცქერი
შოგ რად სჩანს სევდა ჯერ არ ნახული?
ან რისთვის ვითრთის ძვირფასი ხელი
ან რად მიცქერი ასე გედურებ?!
იქნებ გამწუხრებს შიძიმე ნაღველი
ან იქნებ ფიქრობ გისაყვედურებ?
სუ, მშვენიერო, ტურფა რჩეულო,
კმარა ბავშობას თავი ანებე;
ვარ უბედობას მე დაჩვეული
უძვირფასესო ნუ გენებები.
მსურს კვლავ ვისმენდე შენს ხმას, ჰანგებ-ნაზს
შეესცქერდე თრთოლვით მკერდის დაბუთებს
და ოდეს ფიქრი დაგვიწყებს ძებნას
ვნატრობდე მარად ამ წითელ წუთებს
ისე კი აბა რად გებრალები?
ჰვავს სული ჩემი მამაც მელღეაურს;
ბედის დაცინვას არ ვემაოები
თვითვე დავსცინი ჩემს ხვედრს უცნაურს.
არის მხოლოდ „მე“ და მის გარშემო
მრავალთა „მეთა“ სცეკვავს ლანდები.
სხვანაირია ნაზო გზა ჩემი
სულს ვერვინ ეტყვის „კმარა მანდ ები“
თავისუფალი და უუფლებო
ჩემთვის ლამპარიც ნუ აენთება
სულში მიბრწყინავს ძვითფასი თვლები
და ელვარებით თვით ითენთება.
მაშ ვისაუბროთ სიამე — შვებით,
ვით ორმა, სწორმა, განძზე ფარულზე,
მაგრამ თუ მაინც დრო გამოშვებით
ასეველიანდე ჩვენს სიყვარულზე

ან მოგენტროს ის ხმები ნაზი
ვარღმა რომ უთხრა ერთხელ ზეფირებს
იკოდე რომ მას ამ ქვეყანაზე
ეხლა არავინ არ იპვირებს.
მიუწდომელო და საქორწინო
შენ თითს გიმშვენებს ბეჭედი ოქროს;
მაგრამ გაშინებს გზა ჯვარდინი
და გრივალევით იქვი ბობოქრობს
მართალიც არის, ძნელია, ბედი
თავისუფალმა ასე სხვას ანდოს;
უფრო ძნელია, მოკვდეს იმედი,
მესაფლავესაც დაავიანდეს;
მაგრამ გიყ ჟამთა ცვალებადობამ
იცის ხალისის კვლავ განახლება.
ბედნიერება და უბედობა
ლექსებში მწყობრად დაესახლება
იქნები მარად ჩემი მადამი
გული ოცნებას კვლავ შეგიყვარებს
და დავითირებ როგორც ადამი
მე დაკარგული სამოთხის კარებს.

კ. მბრალნიძე.

თეთრი ჰაშიში.

დასანიშნავი იყო შენი გამოცხადება
სიამპარტავნით გამოჰკვეთე ღამის ლანდები,
მოღლილ დარდებით გავიფიქრე—მე გავქმარდები—
როგორც ღალ ბესიკს არ უყვარდა შორით ზმანება...

მყუდრო ქალაქში მოიტანე მღელვარე შიში,
გული გამიპე ფრჩხილ მარმარა კოჭწვრილი ფეხით,
უჩვევი სევდა გართმული დარდის ატეხით—
შენ დაატყვევე სამუდამოთ და ადავრიშე...

მე განჩინებით ვიცი მელის ვაი და ვიში,
მკლავთა რკალების ვერ დამათრობს თეთრი ჰაშიში...
შენ, დამცილდები... მიმატოვებ... ვერ ჩამბარდები...
ვერ გავქმარდები... დამითირებს ღამის ლანდები...

მაგრამ, მერწმუნე—შენც ეს გელის! შენც სხვა დაგტოვებს,
გაგამარტოებს მტვერ დაფრქვეულს, უხმოთ მკენესარეს,
დაუბრუნდები ჩემს საფლავზე ტირიფის რტოებს,
ხეს შეაკვდები და გადმოჰყრი ცრემლებს მღულარეს.

ბოროტება

მეფის შშენიერ ქალს ვაჟი არ ენახა...
ერთხელ, როდესაც პირველად ბაღში შეეჩება მას ვინმე ჭბუჭი,—ქალი
შეკრთა და ამაყი თავი ძირს დაჰხარა. .

ვაჟი როგორც გველი მისრიალდა ქალთან:

— ქვეყნის შვენებაჲ!..

— ვინა ხარ შენ?...

— ბუნების ჯაღოვ!..

— მე არ ვიცი, რას ამბობ...

— მომხიბლე!..

— მე არ ვიცი, რას ამბობ...

— მიყვარხარ...

— მე არ ვიცი რას ამბობ...

ვაჟს ბოროტი გული აუღელდა, ქალს მიუახლოვდა, მოხვია ხელე-
ბი და ნორჩ ტუჩებში ხარბად დაეწაფა...

ქალიც ვაჟის კოცნით მივრალი, ცახცახით მიეყრდნო მის მკერდს...

— ვფიცავ ცას, დედა-მიწას... ვფიცავ ყოველივეს, რომ მეყვარები... ღმერ-
თად გაგზიბდი... სანთლად აგენტები... უჩურჩულებდა ვნებით გატაცებუ-
ლი ვაჟი...

— მე არ ვიცი რას ამბობ...

უპასუხებდა ქალი...

...და მოსტაცა ვაჟმა ქალს უმანკოება.

და მოიღუშა... გული ყინვად ექცა... დაღუშდა...

ქალი აღერსით მოეხვია ვაჟს, მაგრამ მან ძალით მოიცილა. შორს სურ-
და გაეტყროცნა...

უცებ მიწიდან, მიწა რომელიც დედაა სიციცხლისა და სიკვდილისა,
ამოძვრა გველი და ვაჟს ყელზე შემოეხვია... ქალი შეჰკრთა:

— ჭბუჭო რა არის ეგ საშინლებე?...

— ბოროტება... ჩემი განზრახვა... — იყო პასუხი...

შავი ზვირგვინი.

ჩამოჰკრეს გლოვის ზარი...

შარა გზაზე მოისმა „სულთათანას“ — ხმა.

ახალგაზდა ქალს მიასვენებდენ...

ქალწულთა გუნდს მალლა ეჭირა ცხედარი — საცოდავს თითქოს ეძინა —
ნახად ვანისვენებდა. სახეზე ღიმი უკრთოდა, თითქოს თავის ბედს დას-
ცინოდა...

— საცოდავი, — ისმოდა ხალხში ჩურჩული.

— ნეტავ რად მოიკლა თავი?...

— არაფერ იცის...

...და ცხედარი მიბარეს მიწას... დასტოვეს მარტოდ...

დაღამდა...

თითქოს ყველას მიავიწყდა...

ამ დროს, ღამის წყვილიდში გამოჩნდა ლანდივით ვინმე უცნობი ვაჟი,
რომელიც ქალის საფლავზე აქვითინდა...

— მე... მე ვარ მიზეზი... ჩურჩულებდა იგი.

მისწი-მოსწია სამარეზე მდებარე გვირგვინები და მათ შუა ჩადვა შავი
გვირგვინი...

— აჰა! მიიღე მოლაღატისაგან. წამოიძახა მწარედ ღ ღ განქრა საფლავთა შორის!

რ ი თ ე ბ ი ს ტ უ რ ნ ი რ ი.

რითმა — სიწყვეის ორეულია და სტრიქონის
ბრწყენვალე მსაჯული;
მას შეჰყავს ჩვენებათა ქაოსი სამუდამო ნაპირებში.

აი რითმები — გომეტიზის ახალი გომეტრიკები:

გაფრინდაშვილი ვალერიან: ქორწილს — დაფორწილს.
მაინც — რაინდს.

გვეტაძე რაჟდენ: შემინდე — შემინდე,
ტაროსი — მაროსი.

გრიშაშვილი ი.: აშქარა — უღალაქარი,
მდურავა — ნურავან.

დარიანი ელენე: სელუსლება — მუსლება,
არ სხანს არავან — ტანსავარავი.

იაშვილი პაოლო: ნადამი — ბადამი,
მასეტრო — დანსწრო.

კარმელი შალვა: ტეერებს — სეტეერებს.

ლ ე ო ნ ი ძ ე გ.: სურამიმი — ესურამამი.

მაჭვარიანი ლადო: ზღვაბინდი — რაინდი,
კადაღმა — ამაღამ.

მეგრელიშვილი გ.: მადამი — მუდამ.

ნადირაძე კოლაუ: მარდა — მარადა,
ქუქებს — ურწეებს.

რობაქიძე გრიგოლ: დადარი — ნადადარი,
შოთასი — ათასი.

ტაბიძე გალაქტიონ: ასოებით — სასოებით,
სილაში ვარდა — სილაჯუვარდე.

ტ ა ბ ი ძ ე ტ ი ტ ე: უვარები — კენჭავრები,
მსედარს — მსედავს.

ცეცხლაძე გრიგოლ: როდენს — „გინგროდენს“,
სელაპურბილი — სანურბილე.

ჯაფარიძე ლელი: ქუჩა — დაჩაქუჩა,
ბარათს — ამირბარათ.

22/16

ქუთაისი
თებერვალი
ჩ.შ.ი.ც.

[10]

1 მ. და 5 შ.